

Onmacht of kippenvel

Bij ons in huis woont een meneer die we nogal eens kwijt zijn. Op zich zou dat niet zo erg zijn, maar hij woont op de gesloten groepswoning omdat hij dementie heeft en dan is 'dubbel kwijt' niet fijn. Als de zorgmedewerkers gaan zoeken vinden ze hem meestal in een appartement van een andere bewoner. Tevreden zit hij op andermans stoel voor het raam in de zon. Over de dag verhuist hij - al naar gelang de stand van de zon - van appartement naar appartement. De zorgmedewerkers weten het inmiddels. Ze vinden het niet erg om hem te zoeken.

Als je ouder wordt, krijg je steeds minder tegenkracht om ingrijpende gebeurtenissen te compenseren. Het wegvallen van familie, partner of vrienden brengt hoe dan ook eenzaamheid met zich mee. De dag wordt saaier, de uitdaging vervloeit, het lichaam gaat teloor; steeds minder sterk, steeds minder kunnen. Overgave aan het onvermijdelijke is een kunst, zeker het innerlijk accepteren.

Geen grip op je leven of je situatie. Onmacht. Verlies van controle. Daar gaat het in de ouderenzorg de hele dag over. Wij, als zorgprofessionals, horen dat te weten. Wij horen oplossingen aan te dragen, aandacht te hebben, te stimuleren, te steunen, te verzorgen, structuur en veiligheid aan te brengen.

Gelukkig helpen de beleidsmakers ons een handje. Staatssecretaris Van Rijn schrijft voor de zomer de notitie 'Waardigheid en trots, liefdevolle zorg aan onze ouderen'. Hij wil ons graag helpen, want 'de kwaliteit van de verpleeghuiszorg moet worden verbeterd en toekomstbestendig worden gemaakt'. Als een vriendelijke vader tikt hij zijn kinders op de vingers. Hij gaat ons leren de beroepstrots terug te krijgen. En leren hoe wij een bedrijf moeten runnen. We hoeven alleen maar zijn plan te volgen en heel Nederland wordt waardig oud en iedere zorgmedewerker weer '(beroeps)trots'. Ook wij doen mee. Want het kan altijd beter. Altijd? Ja. Echt altijd? Ja! Altijd!

Nadat ons vader zijn plan heeft gelanceerd gaat hij met zijn staf op vakantie. Zo ook zijn financiers, de zorgverzekeraars. Die hebben inmiddels ieder voor zich een zorginkoopbeleid voor 2016 geschreven. Daarin zijn de plannen van Van Rijn verder uitgewerkt. Voortaan kunnen we zorg inkopen. Als een echt bedrijf. Met iedere zorgverzekeraar apart.

Dankbaar gestemd kruipt heel zorgbesturend Nederland met zijn staf achter de PC om zich tijdens de vakantiemaanden door meters digitale voorschriften en regelgeving te worstelen. De deadline voor het indienen van de plannen ligt per zorgverzekeraar mooi verspreid over de maanden juli en augustus. De laatste deadline ongeveer als Van Rijn en zijn collegae terugkomen van vakantie.

In ons huis komt op dinsdag een meneer op bezoek bij zijn vrouw. Hij parkeert zijn fiets tegen de paal bij de voordeur. Loopt naar de groepswoning waar zijn vrouw woont. Hij komt om samen met haar te douchen. Alleen met hem durft ze nog onder de douche. Omdat er oude herinneringen worden aangeraakt. De zorgmedewerkers zorgen ervoor dat ze privacy hebben. Als hij zijn verhaal aan mij vertelt krijg ik kippenvel. Om hem omdat hij zo innig lief heeft, om zijn vrouw die nog altijd zo goed kan voelen en onze zorgmedewerkers die dit mogelijk maken. Ik stel me voor hoe het leven zal zijn als ik ooit zelf... Als ik de 'macht' verlies en niet langer het onbelangrijke meetbaar hoef te maken omdat het meest belangrijke niet meetbaar is. Als ik oud ben met kippen-vel.

